Mærkværdige Syner.

Af Orson Pratt,

een af de tolv Apostle af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Joseph Smiths Syner. Guldtavlers Opdagelse, opfyldte med ægyptiske Skrifttegn og Hieroglypher. Deres Oversættelse paa Engelsk ved Hjælp af Urim og Thummim. Det gamle Amerikas hellige Historie, nu tydelig aabenbaret, fra den tidligste Tidsalder efter Syndfloden til Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter Christus. En Skizze af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige; dens Opkomst, Tro og Lære.

Joseph Smith den Yngre, der gjorde følgende vigtige Opdagelse, var født i Sharon Herred, Windsor Amt, i Staten Vermont i Nord-Amerika, den 23de December 1805. Da han var ti Aar gammel flyttede hans Forældre med deres Børn til Palmyra i Staten Nyyork, og han opholdt sig i Omegnen der omkring i omtrent elleve Aar, den sidste Tid i Manchester. Agerdyrkning var hans Haandtering. Han havde kun liden Leilighed til at faae Kundskab i Videnskaberne, hvilken indskrænkede sig til et ringe Bekjendtskab med to eller tre af de almindelige Skolekundskaber. Han kunde læse temmelig godt, og skrive en meget ufuldkommen Haand; og havde en meget indskrænket Kundskab om Regnekunsten. Videre kom han ikke, uagtet høiere Uddannelse var meget almindelig i Almueskolerne overalt i de forenede Stater. Da han var fjorten eller femten Aar gammel begyndte han alvorligen at tænke paa Nødvendigheden af at være forberedt paa det tilkommende Liv; men hvorledes eller paa hvad Maade han skulde forberede sig, var et Spørgsmaal, som endnu forblev ubesvaret i hans Sind; han indsaae, at det var et Spørgsmaal af uendelig Vigtighed, og at hans Sjæls Salighed beroede paa, at forstaae det rigtigt. Han indsaae, at hvis han ikke kjendte Veien, var det umuligt for ham at vandre paa den, uden hændelsesviis; og den Tanke, at grunde sine Forhaabninger om det evige Liv, paa Lykketræf eller Uvished, var mere end han kunde udholde. Naar han gik til de religiøse Sekter for at faae Underretning, henviste enhver især ham til deres særegne Læresætninger, sigende: dette er Veien, vandre paa den; imedens hver Enkelts Lærdomme, i mange Henseender vare ganske stridende imod hverandre. Det faldt ham ogsaa ind, at Gud var ikke Ophav til mere end een Lære, og derfor kunde han ikke erkjende mere end eet Parti som hans Kirke; og at et saadant Parti maatte være et Folk, som troer og lærer denne Lære og bygger derpaa; han betragtede da de mange forskjellige Lærdomme, som nu ere i Verden, der havde givet Anledning til flere Hundrede forskjellige Religionspartier. Det store Spørgsmaal, som laae ham paa Hjertet var: dersom noget af disse Partier er Christi Kirke, hvilket er det. Førend han kunde blive tilfredsstillet med Hensyn til dette Spørgsmaal, kunde han ikke være rolig. At forlade sig paa Menneskers Bestemmelse og bygge sine Forhaabninger derpaa, uden selv at have nogen Vished eller Kundskab, det vilde ikke tilfredsstille den ængstlige Attraae, der herskede i hans Bryst. At bestemme sig uden noget sikkert og fuldkomment Beviis, som han kunde stole paa, til Noget, som indbefattede hans Sjæls tilkommende Vel, var oprørende imod hans Følelser. Den eneste Udvei, han saae for sig, var, at læse Skrif-

ten, og stræbe at følge dens Veiviisning. Han begyndte da for Alvor at randsage Biblens hellige Blade, og troede det, han læste. Han opfattede snart følgende Vers: Dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham. Jacob 1 Cap. 5 Vers. Af dette Løfte lærte han, at det stod ethvert Menneske frit, at bede Gud om Viisdom, med den sikkre og visse Forventning at faae gjerne, uden at blive bebreidet, fordi han gjør det. Dette var en opmuntrende Underretning for ham, en Tidende, som skaffede ham stor Glæde. Det var ligesom et Lys, der skinnede paa et mørkt Sted, for at lede ham til den Sti, hvorpaa han skulde vandre. Han saae nu, at dersom han bad til Gud, var der ei alene en Mulighed, men en Sandsynlighed, ja ydermere en Vished for at han skulde faae Kundskab om, hvilken af alle disse Lærdomme der var Christi Lære, og hvilket af Religionspartierne der var Christi Kirke. Han begav sig derfor til et lønligt Sted, i en Skov, ikke langt fra hans Faders Huus, knælede ned og begyndte at paakalde Herren. I Førstningen blev han haardt fristet af Mørkets Magter, der stræbte at overvinde ham, men han vedblev at søge Befrielse, indtil Mørket veg bort fra hans Sind, og han fik Kraft til at bede, brændende i Aanden og med Tro; og medens han saaledes udøste sit Hjerte, bedende Gud inderligen om Besvarelse, saae han et meget klart og herligt Lys paa Himmelen, som først syntes at være i en betydelig Afstand. Han blev ved at bede, medens Lyset syntes stadig at dale ned imod ham; og som det kom nærmere, tiltog det i Klarhed og Størrelse, saa at, da det naaede Toppen af Træerne, var den hele Skov, vidt omkring oplyst paa den deiligste og skjønneste Maade. Han ventede at see Løvet og Qvistene paa Træerne fortærede, saa snart Lyset kom i Berørelse dermed; men da han saae, at det ikke gjorde den Virkning, blev han opmuntret ved Haabet om, at han ogsaa skulde kunne udholde det. Det vedblev at dale langsomt, indtil det hvilede paa Jorden, og han var ganske indhyllet deri. Da det først kom over ham, foraarsagede det en forunderlig Fornemmelse gjennem hans hele Legeme; og strax blev hans Tanker bortflyttet fra de naturlige Gjenstande, hvoraf han var omringet, og han blev henrykt i et himmelsk Syn, og saae to herlige Væsener, hvilke lignede hinanden nøiagtig i deres Træk eller Udseende. Det blev ham sagt, at hans Synder vare ham tilgivne. Han blev ogsaa underrettet om det, der saalænge havde besværet hans Sind, at nemlig alle de religiøse Partier troede paa mere eller mindre urigtige Lærdomme; og at følgelig ingen af dem var anerkjendt af Gud som hans Kirke og Rige. Og det blev ham strængt befalet ei at følge dem; og han fik det Løfte, at den sande Lære, Evangeliets Fylde, skulde i Fremtiden blive ham aabenbaret, hvorpaa Synet forsvandt og efterlod ham i en Sindsro og Fred, der var ubeskrivelig. Nogen Tid efter at han havde erholdt denne herlige Aabenbaring, blev han atter, paa Grund af sin Ungdom, indviklet i Verdens Forfængeligheder, hvilket han siden oprigtigt og alvorligt angrede.

Det behagede Gud, om Aftenen den 21de September i Aaret 1823 efter Christi Fødsel, atter at bønhøre ham. Thi han havde begivet sig til Hvile som sædvanlig, ikkun at hans Tanker vare henvendte til Gud i ivrig Bøn, og hans Sjæl var fuld af Begjerlighed efter at see et venligt Sendebud, som kunde meddele ham den Underretning, han ønskede om sin Naadestand hos Gud, samt udtyde ham Christi Lære, efter det Løfte, han havde faaet i det første Syn. Medens han saaledes vedblev at udøse sit Hjertes Ønsker for ham, som er Fader til alt Godt, og stræbte at øve sig i Tro paa hans dyrebare Forjættelser, blev Værelset med eet oplyst af et Lys ligesom om Dagen, kun langt klarere og langt herligere. Ja,

UPB

det forekom ham ved det første Syn deraf, som om Huset var opfyldt af Ild. Dette pludselige Syn af saa stor en Glands foraarsagede en gjennemtrængende Fornemmelse over hele hans Legeme. Desuagtet paafulgte der en salig Tilstand og Sindsro, og en ubeskrivelig Henrykkelse i Glæde, som overgik al Forstand, og i et Øieblik stod en Person for ham.

Endskjøndt det Lys, som først oplyste Værelset, var meget klart, syntes det dog som om en større Glands eller Glorie omgav eller ledsagede denne Person, hvilken skinnede med en end høiere Grad af Skjønhed, og han stod midt deri; og endskjøndt hans Ansigt var som Lynet, var det dog af et saa behageligt, uskyldigt og deiligt Udseende, at al Frygt veg bort fra hans Hjerte, og intet andet end fuldkommen Sindsro gjennemtrængte hans Sjæl.

Denne Persons Størrelse var lidet over et Menneskes almindelige Størrelse i denne Tidsalder; hans Klædebon var fuldkommen hvidt og saae ud til at være uden Sømme.

Denne herlige Skikkelse erklærede sig for at være en Guds Engel, udsendt efter Befaling, for at forkynde ham, at hans Synder vare ham tilgivne, og at hans Bønner vare hørte; samt for at bringe den glædelige Tidende, at den Pagt, som Gud gjorde med det gamle Israel, angaaende deres Afkom, nu snart skulde fuldbyrdes, at den store Forberedelse for Messiæ anden Tilkommelse snart skulde begynde, — at Tiden var nær, da Evangeliets Fylde skulde prædikes med Kraft for alle Nationer, og berede et troende og retfærdigt Folk til Millenniet, det tusindaarige Rige, hvori der skal herske almindelig Fred og Glæde.

Det blev ham sagt, at han var kaldt og udvalgt til at være et Redskab i Guds Haand, til at udrette nogle af hans underfulde Hensigter i dette hellige Værk. Det blev ham betydet, at de amerikanske Indianere vare endeel af de Overblevne af Israel; at da de først kom lil Amerika, vare de et oplyst Folk, som havde Kundskab om den sande Gud, nøde hans Naade, og modtoge særdeles Velsignelser fra hans Haand; at Propheterne og de aandelige Skribenter iblandt dem havde Befaling til at optegne de vigtigste Begivenheder, som skete iblandt dem, hvilken Optegnelse fortsattes igjennem mange Slægter, indtil de tilsidst forfaldt til stor Ugudelighed. Den største Deel af dem blev udryddet, og een af deres sidste Propheter forvarede disse Optegnelser efter Guds Befaling paa et sikkert Sted, paa det at de maatte bevares fra de Ugudeliges Hænder, som søgte at tilintetgjøre dem. Det blev ham sagt, at disse Optegnelser indeholdt mange hellige Aabenbaringer angaaende Rigets Evangelium, saavelsom Spaadomme, hentydende paa de store Begivenheder, som skulde skee i de sidste Dage; og at, for at opfylde Guds Forjættelser til de Gamle, som skreve disse Ting, og for at fuldbyrde hans Hensigter med at gjenopreise deres Børn, o. s. v., skulde Folket atter komme til Kundskab om dem. Dersom han var trofast, da skulde han blive det Redskab, som ved guddommelig Naade skulde bringe disse hellige Ting for Dagen, og det blev ham med det samme udtrykkelig sagt, at det maatte skee med intet uden Guds Ære for Øie, at Ingen kunde anbetroes disse hellige Skrifter, som vilde søge at ophøie sig selv, og anvende hellige Sager til uretfærdige og egennyttige Hensigter. Efter at han havde underviist ham meget om forbigangne og tilkommende Ting, hvilke ikke ere nødvendige at omhandle her, forsvandt han, og det Guds Lys og Herlighed veg bort, efterladende ham i en salig Fred, medens en ubeskrivelig Stilhed og Sindsro gjennemtrængte hans Sjæl. Men Synet fornyedes to Gange førend Morgenen, og han blev underviist mere og mere om det store Guds Værk, som snart skulde udføres paa Jorden. Om Morgenen gik han ud til sit Arbeide som sædvanligt,

men snart fornyedes Synet, — Engelen viste sig igjen, og da han om Natten var bleven underrettet om Stedet, hvor disse Ting vare opbevarede, blev det ham betydet, at han strax skulde gaae hen og see dem.

Han begav sig da til Stedet, hvilket ikke var langt fra hans Faders Huus. Det var en stor Høi, tildeels bevoxet med Skov og noget Græs, men var ei bleven opdyrket, beliggende een dansk Miil fra Byen Palmyra i den vestlige Deel af Staten Nyyork. Bogen var forvaret paa den vestlige Side af Høien i en liden Kiste, gjort af firkantede, flade Stene, der vare sammenføiede med Cement, for at holde Fugtigheden ude. Inden i var der anbragt tre smaae Piller af Cement, paa hvilke Pladerne hvilede. Den øverste Steen var rund ovenpaa. Da Joseph Smith først besøgte Stedet, var en Deel af den øverste Steen synlig, da den Jord, som bedækkede Kisten fra Begyndelsen af, i Tidens Længde var bleven bortskyllet, hvor dybt den end kan have været sat, saa at han let opdagede den efter given Anviisning; men den tildrog sig ikke de Forbigaaendes Opmærksomhed. — Da han kom til Stedet, kostede det ham ikkun liden Anstrængelse at bortrydde Grønsværet og Jorden, som bedækkede Kanterne af den øverste Steen, og ved Hjælp af en let Haandspage opdagede han snart Indholdet. Medens han betragtede denne hellige Skat med Forundring og Forbauselse, see! da stod Herrens Engel, som før havde besøgt ham, atter hos ham, og hans Sjæl blev atter oplyst, ligesom Aftenen før, og han blev fuld af den Helligaand, og han saae Himmelen aa[illegible]n, og Glandsen af Herrens Herlighed skinnede omkring ham og hvilede paa ham. Medens han saaledes stod betragtende og glædede sig over disse Ting, sagde Engelen til ham: see! Og som han sagde dette, saae han Mørkets Fyrste, omgiven af en talløs Skare af sine Tilhængere i deres elendige Tilstand. Efter at han havde skuet alt dette, sagde det himmelske Sendebud: Alt dette bliver dig viist, det Gode og det Onde, det Hellige og det Urene, Guds Herlighed og Mørkets Magt, paa det at du herefter kan kjende de to Magter, og aldrig blive ledet eller overvundet af den Onde. See, alt det, der leder til Godt eller til at gjøre Godt, er af Gud, og hvad der ikke gjør det, det samme er af den Onde. Det er ham, der opfylder Menneskenes Hjerter med det Onde, og faaer dem til at vandre i Mørket og bespotte Gud, og du maa lære fra nu af at hans Veie lede til Fordærvelse, men Gudfrygtigheds Vei er Fred og Hvile. Du kan ikke denne Gang faae denne Optegnelse, thi Guds Befaling er streng, og dersom du nogensinde faaer disse hellige Ting, da maa det skee ved Bøn og standhaftig Lydighed imod Herren. De ere ikke opbevarede her for at forskaffe Nogen Vinding og Rigdom, hvorved man kunde opnaae denne Verdens Ære; de bleve forseglede med Troens Bøn, og for den Kundskabs Skyld, som de indeholde; de ere uden Værdi iblandt Menneskens Børn, uden for deres Kundskabs Skyld. De indeholde Jesu Christi Evangelii Fylde, som det blev givet hans Folk paa dette Land; og naar det ved Guds Magt bliver fremført, da skal det blive bragt til Hedningene, og mange af dem skulle annamme det, og siden efter skal Israels Sæd ogsaa blive bragt ind i deres Gjenløsers Sti, ved at adlyde det. De, som holdt Herrens Bud i dette Land, begjærede dette af hans Haand, og ved Troens Bøn erholdt de den Forjættelse, at dersom deres Efterkommere skulde forsynde sig og forfalde, da skulde deres Optegnelse blive bevaret og komme til deres Børn i de sidste Dage. Dette er helligt og maa holdes saaledes, thi Herrens Forjættelse desangaaende maa opfyldes. Intet Menneske kan faae dem, hvis Hjerte er ureent, fordi de indeholde det, der er helligt. — Ved dem vil Herren gjøre en stor og underlig Gjerning; de Vises Viisdom skal blive til Intet, og de Forstandiges

Forstand skal skjule sig, og de, som sige at de kjende Sandheden, men vandre i Bedrageri, skulle skjælve af Vrede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret; men de Troendes Hjerter skulle trøstes ved Tegn og Mirakler, ved Gaver og ved Helbredelser, ved Guds Krafts Aabenbarelse, og ved den Helligaand. Du har nu seet Guds Kraft aabenbaret, og ligeledes Satans Magt; du seer, at der er intet Dufteligt ved Mørkets Gjerninger; at de kunne ikke bringe til Lyksalighed; at de, som ere overvundne af dem, ere ulyksalige; medens de Retfærdige derimod have deres Plads i Guds Rige, hvor uudsigelig Glæde omgiver dem. Der hvile de, Sandhedens Fjendes Magt kan ikke naae dem, og intet Ondt kan forstyrre dem. Guds Herlighed kroner dem, og de frydе sig bestandig ved hans Naade og hans Miskundhed. See, uagtet du har seet denne Fremstilling af de to Magter, hvorved du stedse kan være istand til at kjende den Onde, saa giver jeg dig dog et andet Tegn, og naar det skeer, da viid, at Herren er Gud og at han vil udføre sine Beslutninger, og at Kundskaben, som denne Optegnelse indeholder, skal komme til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa den hele Jord. Dette er Tegnet: Naar dette begynder at blive bekjendt, det vil sige, naar det bliver bekjendt at Herren har viist disse Ting, da vil de, der gjøre Ondt, søge at styrte dig. De ville udsprede Løgn for at skade dit Rygte, og de ville ogsaa søge at berøve dig Livet; men ihukom dette, at dersom du er trofast og herefter vedbliver at holde Herrens Bud, da skal du blive bevaret og bringe disse Ting for Dagen, thi han vil til rette Tid give dig Befaling til at komme og tage dem. Naar de ere fortolkede, da vil Herren give det hellige Præstedømme til Nogle, og de skulle begynde at forkynde dette Evangelium og døbe med Vand, og derefter skal dem gives Magt til at give den Helligaand ved deres Hænders Paalæggelse. Da vil Forfølgelsen rase meer og meer; thi Menneskens Ondskab skal blive aabenbaret, og de som ikke ere byggede paa Klippen ville søge at styrte Kirken; men den vil tiltage jo mere man imodstaaer den og udbrede sig videre og videre, og voxe i Kundskab, indtil de blive helliggjorte og faae en Arv, hvor Guds Herlighed skal hvile paa dem; og naar dette skeer, og Alt er beredt, da skal de ti Israels Stammer aabenbares i Nordenland, hvor de have været i en lang Tid; og naar dette er fuldkommet, da vil det skee, som blev sagt ved Propheten: „Og Gjenløseren skal komme til Zion, og til dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jacob, siger Herren.“ — Men, uagtet de Ugudelige skulle søge at tilintetgjøre dig, skal dog Herrens Arm være udrakt, og du skal vinde Seir, dersom du holder alle hans Bud. Dit Navn skal blive bekjendt iblandt alle Nationer; thi det Arbeide, som Herren vil udrette ved dig, skal bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at fnyse af Vrede; hos den ene skal det holdes i Ære, og hos den anden i Foragt: dog skal det være disse til Skræk, formedelst det store forunderlige Værk, som skal følge paa Aabenbarelsen af denne Evangeliets Fylde. Gaae nu din Vei, og husk paa, hvad Herren har gjort for dig, og beflit dig paa at holde hans Bud, og han vil frie dig fra Fristelser og alle den Ondes Kunstgreb og List. Glem ikke at bede, paa det at dit Sind maa vorde styrket, saa at, naar han giver dig det tilkjende, du da maa have Styrke til at undgaae det Onde og erholde disse dyrebare Ting.

Uagtet Engelen underrettede ham om meget mere end vi her skrive, saa er dog det Vigtigste indbefattet i foregaaende Fortælling. I de fire paafølgende Aar blev han ofte besøgt af det himmelske Sendebud, der meddeelte ham Underviisning. Og om Morgenen den 22de September 1827 overleverede Herrens Engel Optegnelsen i hans Hænder.

Denne Optegnelse var indgraveret paa Plader, som havde Udseende af Guld. Hver Plade var ikke langt fra 8 Tommer lang og 7 Tommer bred, og ikke fuldkommen saa tyk som almindeligt Blik. De vare opfyldte paa begge Sider af Indskrift og ægyptiske Skrifttegn og bundne tilsammen ligesom Bladene i en Bog, hæftede i den ene Kant med tre Ringe, dragne igjennem det Hele. Denne Bog var henved 6 Tommer tyk og en Deel af den var forseglet. Skrifttegnene i den uforseglede Deel vare smaae og meget smukt indgraveret. Den hele Bog fremviste mange Tegn paa Ælde i dens Dannelse saavelsom megen Duelighed i Gravør-Kunsten. Tilligemed Bogen fandtes et besynderligt Instrument af de Gamle, kaldet Urim og Thummim, hvilket bestod i to gjennemsigtige Stene, klare som Krystal, i Indfatning. Dette blev brugt i gamle Tider af Mænd, der kaldtes Seere. Det var et Instrument, hvorved de fik Aabenbarelse om Ting, der vare langt borte, forbigangne eller tilkommende. See 2 Moseb. 28, 30. 3 Moseb. 8, 8. 4 Moseb. 27, 21. 5 Moseb. 33, 8. Neh. 7, 65. 1 Sam. 28, 6.

Omegnens Beboere havde imidlertid hørt, at Joseph Smith havde seet himmelske Syner, og at han havde opdaget hellige Skrifter, og de begyndte at lee ad det og drive Spot med disse Ting. Og da han havde erholdt disse hellige Ting og begav sig paa Veien hjemad igjennem Skoven og over Markerne blev han overfaldet af to onde Mænd, som kalde skjult sig for at røve Skriftet fra ham. En af dem slog ham med en Prygl førend han blev dem vaer; men da han selv var stor og stærk, sleed han sig løs fra dem, skjøndt med stor Anstrengelse, og løb hjemad, forfulgt indtil han kom nær til sin Faders Huus, da de af Frygt for at blive grebne, vendte om og flygtede den anden Vei.

Rygtet om disse Opdagelser udbredtes snart overalt i Omegnen. Falske Rygter, urigtige Fremstillinger af Sagen og lav Bagtalelse foer som en Luftstrøm i alle Retninger. Huset var ofte besøgt af Pøbel og sletsindede Mennesker. Flere Gange blev der skudt efter ham og han undkom med Nød og Neppe. Allehaande Midler bleve anvendte for at faae Pladerne fra ham, og da han bestandig var i Livsfare iblandt disse fordærvede Uslinger, besluttede han tilsidst at forlade Stedet og reise til Pensylvanien; og pakkede derfor sit Tøi ind, lagde Pladerne i en Tønde fuld af Bønner, og begav sig paa Reisen. Han var ikke kommen langt førend han blev indhentet af en Politie-Embedsmand med en skriftlig Fuldmagt til at undersøge hans Sager, og han smigrede sig med den Tanke at han nok skulde finde Pladerne; men efter at han havde søgt meget omhyggelig, maatte han forlade ham uden at opnaae sin Hensigt. Smith kjørte da videre, men før han kom til sin Reises Maal, blev han atter anholdt af en Politie-Embedsmand i det samme Ærinde, og efter at have randsaget Vognen meget nøie, maatte ogsaa han gaae sin Vei, ligesaa ærgerlig som den første, fordi han ikke kunde opdage Gjenstanden for sin Undersøgelse. Han fortsatte da sin Reise uden videre Hindring, indtil han kom til den nordlige Deel af Pensylvanien, nær ved Floden Susquehannah, hvor hans Svigerfader boede.

Efter at have forskaffet sig et Hjem, begyndte han at oversætte Optegnelsen ved Guds Gave og Kraft, formedelst Urim og Thummim, og da han ikke kunde skrive godt, var han nødsaget til at antage en Skriver, til at nedskrive Oversættelsen som den kom af hans Mund.

Imidlertid afskrev Smith nogle af de originale Skrifttegn og oversatte dem, og en Mand ved Navn Martin Harris tog begge Dele med sig til Ny York, hvor han viste dem til en lærd Mand ved Navn Anthon, som havde Ord for at være velbekjendt med mange forskjellige Sprog, baade gamle og nye. Han undersøgte dem nøie, men for-

maaede ikke at udlægge dem rigtigt; dog formodede han at han, hvis man vilde bringe ham Originalen, kunde hjælpe til at oversætte den.

Smith vedblev at arbeide paa Oversættelsen, saameget som hans pecuniaire Omstændighed tillod det, indtil han blev færdig med den Deel af Bogen, som ikke var forseglet. Titelen paa den oversatte Deel er „Mormons Bog", hvilken indeholder næsten ligesaameget som det gamle Testamente.

I denne vigtige og saare interessante Bog kan man læse det gamle Amerikas Historie fra dets tidlige Bebyggelse af en Coloni, som kom fra Bobylons Taarn, da Sproget blev forvirret, til Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter den christne Tidsregning. Af disse Optegnelser lære vi, at Amerika i gamle Tider har været beboet af to forskjellige Mennesferacer. Den første og ældste kom lige fra det store Taarn, og kaldtes Jarediter. Den anden kom ligefra Staden Jerusalem, omtrent sex hundrede Aar før Christus, og var Israeliter, meest af Josephs Stamme. Den første Nation eller Jarediterne, blev tilintetgjort omtrent paa den Tid, da ovenmeldte Israeliter kom fra Jerusalem, hvilke beboede Landet efter dem. Den vigtigste Nation af den anden Race faldt i Krig imod Slutningen af det fjerde Aarhundrede. De øvrige ere nedsjunkne til en uciviliseret Tilstand og boe endnu i Landet, skjøndt deelte i en Mængde Nationer, og kaldes af Europæerne de amerikanske Indianere.

Vi lære af denne meget gamle Historie, at da Sproget blev forvirret og Gud adspredte Folket over hele Jorden, erholdt Jarediterne Naade af Herren, fordi de vare et retskaffent Folk, saa at deres Sprog ikke blev forvirret. Og for deres Retfærdigheds Skyld bragte Herren dem ved overordentlig Førelse fra Taarnet til det store Hav, hvor de fik Befaling til at bygge Skibe, i hvilke de paa en forunderlig Maade bragtes over det store Dyb til Kysten af det Land, som nu kaldes Nord-Amerika.

Og Gud Herren lovede at give dem Amerika, hvilket var et udvalgt Land for hans Aasyn, til Arv. Og han svoer i sin Vrede, at hvo, som fra den Tid af, og indtil evig Tid, kom i Besiddelse af dette forjættede Land, skulde tjene ham, den eneste sande Gud, ellers skulde de blive udryddede naar hans Vredes Fylde kom over dem, og de vare fuldkommen modne i Ondskab. Ydermere lovede han at gjøre dem til et stort og mægtigt Folk, saa at der skulde intet større Folk være paa den ganske Jord.

Og det skete ogsaa, at de i Tidens Længde bleve til et saare talrigt og mægtigt Folk, og beboede fornemmelig Nord-Amerika, byggede store Stæder i alle Dele af Landet og vare et sædeligt og oplyst Folk. Agerdyrkning og Haandværker bleve bragte meget vidt. Handel og Fabriksvæsen blomstrede i alle Retninger; men de bleve dog for deres Synders Skyld ofte hjemsøgte af forfærdelig Straf. Der bleve mange Propheter opreist iblandt dem fra Slægt til Slægt, som vidnede imod Folkets Ugudelighed, og spaaede om Straf og Ulykke, som de maatte vente, dersom de ikke omvendte sig, m. M. Undertiden bleve ne hjemsøgte af Pest og Plager, og til andre Tider af Hungersnød og Krig, indtil efter at de havde beboet Landet i femten eller sexten Hundrede Aar, deres Ugudelighed blev saa stor, at Herren truede dem, ved sine Propheters Mund, med ganske at udrydde dem af Landet. Men de gave ikke Agt paa disse Advarsler; derfor blev Herrens Ord opfyldt, og de bleve aldeles udryddede; efterladende deres Huse, deres Stæder og deres Land øde; og deres hellige Optegnelser, som vare skrevne paa Guldplader, vare efterladte af een af deres sidste Propheter, hvis Navn var Ether, saaledes at de bleve opdagede af Josephs Børn, som snart efter førtes over fra Jerusalem for at beboe Landet.

Denne Levning af Joseph blev ogsaa

ført paa en forunderlig Maade fra Jerusalem i det første Aar af Zedekias, Judæ Konges Regjering. De kom først til de østlige Bredder af det røde Hav; derpaa reiste de i nogen Tid langs med Strandbredden, næsten i en sydostlig Retning, hvorpaa de forandrede deres Kaas næsten mod Østen, indtil de kom til de store Vande, hvor de, efter Guds Befaling, byggede et Skib, hvori de velbeholdne bragtes over det stille Hav, og landede paa Vestkysten af Syd Amerika.

I Zedekias ellevte Regjeringsaar, paa den Tid da Jøderne bleve førte fangne til Babylon, blev atter Andre ført bort fra Jerusalem, og nogle af dem var af Juda Stamme. De landede i Nord-Amerika, og vandrede snart til den nordlige Deel af Syd-Amerika, hvor de bleve opdagede af Josephs Børn omtrent fire hundrede Aar derefter.

Af disse gamle Optegnelser lære vi at denne Levning af Joseph, snart efter deres Ankomst, deelte sig i to særskilte Nationer. Denne Skilsmisse foraarsagedes ved at en vis Deel af dem blev skrækkelig forfulgt af de Andre for deres Retfærdigheds Skyld. De Forfulgte udvandrede til de nordlige Dele af Syd-Amerika, efterladende den ugudelige Nation i Besiddelse af de mellemste og sydlige Dele af samme Land. De første bleve kaldte Nephiter, efter Propheten Nephi, som anførte dem. De andre kaldtes Lamaniter, efter deres Anfører Laman, som var en meget ugudelig Mand. Nephiterne vare i Besiddelse af en Gjenpart af den Hellige Skrift, nemlig: de fem Mose Bøger og de hellige Propheters Spaadomme indtil Jeremias, i hvis Dage de forlode Jerusalem. Disse Skrifter vare indgravne paa Plader af Messing i det ægyptiske Sprog. De gjorde ogsaa selv Plader snart efter deres Ankomst, paa hvilke de begyndte at optegne deres egen Historie, Spaadomme, Syner og Aabenbaringer. Alle disse hellige Optegnelser bleve skrevne af hellige og retfærdige Mænd, som vare begavede med den Helligaand, og opbevarede med Omhyggelighed og overleverede fra Slægt til Slægt.

Og Herren gav dem det hele Fastland til et Forjættelsesland, og han lovede dem, at de og deres Børn efter dem skulde arve det paa det Vilkaar, at være lydige imod hans Bud; men dersom de vare ulydige, da skulde de blive udelukkede fra hans Ansigt. Og Nephiterne begyndte at trives i Landet paa Grund af deres Retfærdighed, og formeredes og udbredte sig mod Østen og Vesten og Norden, byggede store Stæder, Byer, Synagoger og Templer, tilligemed Casteller, Taarne og Fæstninger, for at forsvare sig imod deres Fjender. De dyrkede Jorden og avlede mange Slags Korn i Overflødighed. De avlede ogsaa talrige Hjorder af Huusdyr, bleve et meget velhavende Folk, og havde Overflødighed af Guld, Sølv, Kobber, Tin, Jern og andre nyttige Ting. Kunster og Videnskaber blomstrede vidt og bredt. Mangeslags Maskinerier vare i Brug; mangeslags Tøier bleve fabrikerede; Sværde, Sabler, Stridsøxer og andre Slags Krigsvaaben bleve ogsaa forfærdigede, tilligemed Hjelme, Skjolde og Pantsere, for at forsvare sig i Krig imod deres Fjender. Og i deres Retfærds Dage vare de et sædeligt, oplyst og lykkeligt Folk.

Men Lamaniterne derimod paaførte sig mange Straffe formedelst deres Hjerters Haardhed; dog bleve de ikke udryddede, men Gud Herren lod komme en Forbandelse over dem, og de bleve til et mørkt, modbydeligt og ureenligt Folk. Før deres Oprør vare de hvide og meget smukke, ligesom Nephiterne, men Gud Herren forbandede dem paa deres Hud, saa at den forandredes til en mørk Farve; og de bleve til et vildt og blodtørstigt Folk, og vare meget fjendske mod Nephiterne, hvem de paa alle Maader søgte at udrydde, og mange Gange droge de imod dem til Strid med deres talrige Hærskarer, men bleve slaaede tilbage af Nephiterne, og drevne tilbage til deres

egne Besiddelser, dog i Almindelighed ikke uden stort Tab paa begge Sider; thi ofte bleve flere Tusinder slagne, og sidenefter opstablet i store Hobe paa Valpladsen og bedækket med Jord, hvilket tilstrækkeligt svarer til de mange gamle Høie, opfyldte af Menneskebeen, hvoraf der findes saa mange endnu baade i Nord- og Sydamerika.

Den anden Udvandring, som skete fra Jerusalem elleve Aar efter at disse Josephiter forlode den Stad, kom til Nordamerika og udvandrede derfra til den nordlige Deel af Sydamerika; og omtrent firehundrede Aar efter, bleve de, som før omtalt, opdagede af Nephiterne.

De bleve kaldte Zarahemlas Folk. De havde lidt meget af indbyrdes Krige, og da de ingen Skrifter havde medbragt, saa var deres Sprog blevet fordærvet, og de negtede Guds Tilværelse; og da Nephiterne opdagede dem, vare de meget talrige, og ikkun tildeels civiliserede; men Nephiterne forenede sig med dem og underviste dem i de hellige Skrifter, og de bleve igjen bragte tilbage til Sædelighed, og de to bleve til een Nation. Og længer hen i Tiden begyndte Nephiterne at bygge Skibe paa Vestkysten, nær ved den smalle Landtunge, som nu kaldes Darien, og styrede dem ud i det vestlige Ocean, i hvilke en stor Mængde seilede mod Norden, og begyndte at anlægge Colonier i Nordamerika. Andre Udvandringer skete over Land, og i nogle faa Aarhundreder blev det hele Fastland befolket. Nordamerika var paa den Tid næsten ganske uden Skove, thi de vare blevne omhugne af den ældre Race, som kom fra det store Taarn, da Sproget blev forvirret; men Nephiterne blev meget duelige i at bygge Huse af Cement; og meget Tømmer blev ogsaa bragt tilsøes fra Sydamerika. De plantede ogsaa Træer og begyndte at anlægge Skove, for at Mangelen med Tiden kunde blive erstattet. Store Stæder bleve byggede i forskjellige Dele af Fastlandet, baade iblandt Lamaniterne og Nephiterne. Mose Lov blev holdt af de Sidstnævnte. Mange Propheter blev opreist fra Tid til anden igjennem alle deres Slægter. Mange store Optegnelser, baade historiske og prophetiske, bleve skrevne og bevarede iblandt dem; nogle paa Plader af Guld eller andet Metal, og nogle paa andre Ting. De hellige Optegnelser, der vare skrevne af den ældste Race, som var bleven udryddet, blev ogsaa fundne af dem. Disse vare indgravne paa Guldplader. De oversatte dem i deres eget Sprog ved Guds Gave og Kraft, ved Hjælp af Urim og Thummim. De indeholdt en historisk Beretning fra Skabelsen indtil Babylons Taarn, og fra den Tid af indtil de bleve udryddede, hvilket udgjør et Tidsrum af imellem fire og fem og tredive hundrede Aar. De indeholdt ogsaa mange Spaadomme, der ere store og mærkværdige og som naae lige til Verdens Ende og Fortærelse ved Ild og Tilblivelsen af en ny Himmel og en ny Jord.

Propheterne iblandt Nephiterne spaaede ogsaa om store Ting. De aabenbarede Fremtidens Hemmeligheder — saae Messiæ Tilkommelse i Kjødet — spaaede om de Velsignelser, der skulde komme over deres Afkom i de sidste Tider — kundgjorde Slægters Historie, som endnu ikke vare fødte — udviklede de tilkommende Tidsaldres store Begivenheder — skuede Messiæ anden Tilkommelses Majestæt, Magt og Herlighed — saae Oprettelsen af Fredens Rige — beskuede Herligheden paa Retfærdighedens Dag — saae Skabningen gjenløst fra Forbandelsen, og alle de Retfærdige istemme den evige Glædes Sange.

Nephiterne vidste af Christi Fødsel og Korsfæstelse af visse himmelske og jordiske Phænomener, som paa de Tider saaes, i Overeensstemmelse med hvad mange af deres Propheter havde forudsagt. Uagtet de havde nydt mange Velsignelser, henfaldt de dog til stor Ugudelighed, og uddreve de Hellige og Propheterne, og stenede og dræbte dem. Derfor bleve de hjemsøgte med svær

Straf paa den Tid, da Christus blev korsfæstet. Et tykt Mørke hvilede over hele Landet; Jorden blev skrækkeligen rystet; Klipperne revnede og sønderbrødes og fandtes sidenefter fulde af Revner og Sprækker overalt i hele Landet. Bjerge sank ned og bleve til Dale, og Dale hævede sig op og bleve til Bjerge. Landeveiene og Stierne bleve opbrudte og fordærvede. Mange Stæder bleve lagte i Gruus. Andre bleve begravne i Jorden, og Bjerge indtoge deres Sted, medens andre igjen sank, og der fremkom Vand i deres Sted, og atter andre bleve opbrændte af Ild fra Himmelen.

Saaledes bleve deres Propheters Forudsigelser opfyldte over deres Hoveder. Saaledes blev den ugudeligste Deel baade af Nephiterne og Lamaniterne udryddet. Saaledes udgjød den Almægtige sin Hevn og Vrede over dem, paa det at de Helliges og Propheternes Blod ei længer skulde raabe af Jorden over dem.

De, der overlevede disse skrækkelige Straffe, bleve velsignede med Christi personlige Nærværelse. Thi efter at han var opreist fra de Døde, og havde fuldkommet sin Gjerning i Jerusalem, og var opfaret til Himlen, da nedsteg Han igjen i Nephiternes Paasyn, som vare forsamlede rundt omkring deres Tempel, i den nordlige Deel af Sydamerika. Han viste dem sine gjennemstukne Hænder, Side og Fødder, befalede at Mose Lov skulde afskaffes; indførte og stadfæstede Evangeliet i dens Sted; udvalgte tolv Disciple iblandt dem til Evangeliets Tjeneste; indstiftede Nadverens Sakramente; bad for deres smaae Børn og velsignede dem; helbredede deres Syge, Blinde, Lamme, Døve og dem, som paa nogen Maade vare besværede; opreiste en Mand fra de Døde; udviste sin Magt iblandt dem; forklarede Skriften fra Begyndelsen af indtil den Tid, og kundgjorde dem Alt, hvod der skulde skee lige til Han skulde komme i sin Herlighed, og fra den Tid indtil Enden, da alle Folk, Stammer og Sprog skulle fremtræde for Gud for at dømmes, og Himlen og Jorden skal forgaae, og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord. Disse Jesu Lærdomme bleve indgraverede paa Plader, af hvilke Mormons Bog indeholder nogle; men den største Deel er ikke aabenbaret i den Bog, men skulle herefter blive aabenbaret for de Hellige.

Efter at Jesus havde fuldkommet sin Prædiken, opfoer han til Himmelen; og de tolv Disciple, som han havde udvalgt, gik ud over det hele Land, og prædikede Evangeliet og døbte dem, der omvendte sig, til deres Synders Forladelse, efter hvilket de lagde deres Hænder paa dem, for at de kunde annamme den Helligaand. Store Mirakler skete ved dem, som og ved mange af Menigheden. Alle Nephiterne og Lamaniterne bleve omvendte til Herren baade i Syd- og Nordamerika; og de forbleve i Retfærdighed i over trehundrede Aar; men henimod Slutningen af det fjerde Aarhundrede efter den christne Tidsregning, vare de faldne saa meget af fra Gud, at han lod store Straffe komme over dem. Lamaniterne boede paa den Tid i Sydamerika, og Nephiterne i Nordamerika.

En stor og frygtelig Krig begyndte imellem dem, hvilken varede i mange Aar, og endte med den nephitiske Nations fuldkomne Ødelæggelse. Denne Krig begyndte paa den smalle Landtunge, som nu kaldes Darien, og var meget ødelæggende for begge Nationer i mange Aar. Tilsidst bleve Nephiterne fordrevne af deres Fjender langt bort imod Nord og Nordost; og da de havde samlet deres hele Nation sammen, baade Mænd, Qvinder og Børn, leirede de sig paa og omkring en Høi, som kaldtes Cumorah, hvor de før omtalte Optegnelser bleve fundne, hvilket er i Staten Ny-York, omtrent et halvhundrede danske Miil Vest for Staden Albany. Her mødte Lamaniternes talrige Hære dem, dræbte og nedhuggede dem, baade Gamle og Unge, Mænd, Qvinder og Børn. Hundredetusinder faldt

paa begge Sider; og den nephitiske Nation blev ødelagt, med Undtagelse af nogle faa, der gik over til Lamaniterne, og nogle faa, der undkom til det sydlige Land, og nogle faa Saarede, som Lamaniterne ansaae for døde, og iblandt dem var Mormon og hans Søn Moroni, som vare retfærdige Mænd.

Mormon havde gjort et kort Udtog af sine Forfædres Optegnelser paa Plader, hvilket han kaldte „Mormons Bog"; og efter Guds Befaling forvarede han alle sine Forfædres hellige Optegnelser, der vare i hans Besiddelse, i Cumorahs Høi, undtagen det korte Udtog, som han kaldte „Mormons Bog", hvilken han gav til sin Søn Moroni til at fuldføre. Moroni overlevede sit Folk nogle faa Aar, og fortsatte Skriftet, hvori han beretter, at Lamaniterne opsporede de faa Nephiter, der undgik det svære Slag ved Cumorah, indtil de alle vare udryddede med Undtagelse af dem, der havde blandet sig med Lamaniterne, og at han blev alene tilbage og holdt sig skjult, thi de søgte at udrydde enhver Nephit, som ikke vilde fornegte Christum. Ydermere beretter han at Lamaniterne førte Krig mod hverandre indbyrdes, og at det hele Land var een bestandig Scene af Mord, Rov og Plyndring. Han fortsatte Historien indtil det firehundrede og tyvende Aar efter Christi Fødsel, da han, efter Guds Befaling, forvarede Pladerne i ovenomtalte Høi, hvor de laae skjulte, indtil de ved en Engel bleve aabenbarede for Joseph Smith, som ved Guds Gave og Kraft oversatte deres Indhold paa Engelsk ved Urim og Thummim, som i det Foregaaende er fortalt.

Efter at Bogen var oversat, opreiste Herren Vidner til at bære Vidnesbyrd for Verden om dens Ægthed; hvilke Vidner ved Slutningen af Bogen afgave deres Vidnesbyrd, som følger:

De tre Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk maatte komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Christi Naade, have seet de Tavler, som indeholde disse Optegnelser om Nephis Folk, og ligeledes om Lamaniterne deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilket der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; og derfor vide vi med Vished at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have seet de Indgravninger, som ere paa Tavlerne, og at de ere blevne os viste ved Guds Magt, og ikke ved Menneskers. Og see, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Tavlerne og lagde dem for vore Øine, saa at vi saae og skuede dem og Indgravningerne paa dem; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Christi Naade, at vi saae dem, og vidne at disse Ting ere sandfærdige; og det er vidunderligt for vore Øine; desuagtet bød Herrens Røst os, at vi skulle bære Vidnesbyrd derom; hvorfor vi, for at være lydige mod Guds Befaling, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Christo, ville vi kunne holde vore Klæder rene fra alle Menneskers Blod, og ville for Christi Domstol blive fundne ubesmittede, og boe hos ham evindeligen i Himmelen. Og Ære være Faderen og Sønnen og den Helligaand, hvilket er een Gud. Amen.

Oliver Cowdry. David Whitmer.
Martin Harris.

Og ligeledes otte Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Joseph Smith den Yngre, Oversætteren af dette Værk, har viist os de omtalte Tavler, hvilke have Udseende af Guld; og saamange af Bladene, som den ovennævnte Smith

har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saae ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket Altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbeide. Og dette bevidne vi med fornuftige og sindige Ord: at ovenmeldte Smith har viist os de ovenomtalte Tavler; thi vi have seet og løftet dem, og vide med Vished, at samme Smith har dem. Og vi overgive vore Navne til Verden, for at bevidne for Verden, hvad vi have seet; og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne.

Christian Whitmer. Hiram Page.
Jacob Whitmer. Joseph Smith
En Ældre.
Peter Whitmer den Yngre. Hyrum Smith.
John Whitmer. Samuel H. Smith.

Og det skete i Aaret 1829, at Joseph Smith og Oliver Cowdery, efter at de af Frelserens Prædiken for Nephiterne, hvilken er skreven i Mormons Bog, havde lært den rette Maade at døbe paa (nemlig Neddyppelse), ønskede at vorde døbte; men da de vidste, at Ingen i nogen af Secterne havde Myndighed til at udrette denne hellige Handling, kunde de ikke indsee, hvorledes denne Myndighed skulde blive gjenoprettet, og medens de paakaldte Herren med Bøn om at komme til Kundskab om denne Sag, nedsteg en hellig Engel og stod for dem, og lagde sine Hænder paa deres Hoveder og ordinerede dem, og befalede dem at døbe hverandre, hvilket de derefter gjorde.

I Aaret 1830 udkom første Gang et stort Oplag af Mormons Bog i Tryk. Og da Nogle begyndte at gjennemlæse dens hellige Blade, vidnede Herrens Aand for dem at det var sandt; og de adløde dens Opfordringer, ved at fremkomme med ydmyge og angergivne Hjerter for Herren, og blive døbte i Vandet til Syndsforladelse, hvorefter de, efter Guds Befaling, modtoge Haandspaalæggelse i Herrens Navn og fik den Helligaands Gave.

Og paa den sjette Dag i April, Aar et Tusind otte Hundrede og tredive, blev "Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige" organiseret i Fayette, Seneca Amt i Staten Ny York i Nordamerika. Nogle faa bleve kaldte og ordinerede ved Aabenbarings- og Spaadomsaand, og begyndte at prædike og bære Vidnesbyrd som Aanden gav dem at udtale; og endskjøndt de vare de Svage i Verden, gjordes de dog stærke ved den Helligaand, og forkyndte deres Vidnesbyrd med stor Kraft, hvorved Mange bragtes til Omvendelse, og kom med et sønderknuust Hjerte og en angergiven Aand og bekjendte deres Synder for Gud og bleve døbte i Vandet, og bleve fulde af den Helligaand ved Haandspaalæggelse, og saae Syner og propheterede. Djævle bleve uddrevne og de Syge bleve helbredede ved troende Bønner og Haandspaalæggelse. Saaledes blev Ordet stadfæstet for de Troende ved paafølgende Tegn. Saaledes opreiste Herren Vidner til at bære Vidnesbyrd om hans Navn, og lægge Grundvolden til hans Rige i de sidste Dage. Og saaledes blev hans Helliges Hjerter trøstede og fulde af stor Glæde. I det Foregaaende have vi fortalt det Vigtigste om Josephs Smiths Syner og Engelens Budskab til ham; Bogens Opdagelse; dens Oversættelse paa Engelsk; og Vidnerne, der bleve opreiste for at bære Vidnesbyrd om samme.

Vi have ogsaa berettet, naar og af hvem disse Optegnelser bleve skrevne, at de indeholde en Historie, om næsten den halve Jordklode, fra de tidligste Tider efter Syndfloden, indtil Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter Christi Fødsel; at denne Historie er bestrøet med mange vigtige Spaadomme, som udvikle de store Ting, der skulle skee i de sidste Dage, og at den ogsaa indeholder Evangeliet i sin Fylde og Simpelhed, som det blev aabenbaret for de gamle Nephiter ved Christi personlige

Prædiken. Vi have ogsaa givet en Efterretning om Gjenoprettelsen af Myndigheden i disse Dage til at forrette Evangeliets hellige Handlinger og om Tiden, naar Kirken blev organiseret; og om de Velsignelser, der bleve udøste over samme, medens de endnu var i sin Barndom.

Vi ville nu skride til at give en kort Fremstilling af denne Kirkes Tro og Lære.

Liverpool, 1848.

Udgiverens Tillæg.

Vi afbryde her med Oversættelsen af Professor Pratts Værk indtil en anden Tid, og ville slutte dette Ark med efterfølgende Extracter af berømte Forfattere der vare aldeles ubekjendte med Mormons Bog, om Indianernes Sagn og Amerikas Antiqviteter, som overeensstemmende Bevi ser, at Amerika i Oldtiden har været be folket af to forskjellige Racer, og at Indianernes Fædre vare Israeliter og havde Propheter og hellige Skrifter iblandt dem, samt at de brugte baade det hebraiske og ægyptiske Sprog.

Hr. C. Colton skriver om de amerikanske Indianere, i sin Reisebeskrivelse, udgiven i London 1833: De paastaae, at deres Forfædre have været i Besiddelse af en Bog og vide desuden at fortælle, at den store Aand pleiede at forudsige dem tilkommende Ting, at han lod Naturen begunstige dem, at Engle engang talede med dem, at alle de indianske Stammer nedstamme fra een Mand, der havde tolv Sønner, at denne Mand var en bekjendt og berømt Fyrste, der havde store Besiddelser, og at Indianerne, hans Efterkommere, endnu skulle faae samme Herredømme og Anseelse. De troe, ifølge Sagn, at Prophetiaanden og den Kraft til at gjøre Mirakler, der fandtes iblandt deres Forfædre, skal blive dem given igjen, og at de skulle atter faae den Bog, der saalænge har været savnet.

Et andet Sted hos samme Forfatter: Ved visse Leiligheder maa Offerdyret ikke alene være hvidt, men et eneste couleurt Haar eller noget Slags Lyde vilde være nok til at fordømme det. — Han siger ogsaa, at medens de synge og dandse rundt omkring Offerdyret, kan det hebraiske Navn Je—ho—vah tydelig høres, og de have ogsaa det hebraiske A—la—heem i sin fulde Form, hvilket betyder den store Aand, og i deres hellige Sange høres ofte Ha—le—lu—jah ligesaa fuldkommen som i hvilketsomhelst christeligt Chor. De have ogsaa et helligt Skrin eller Pagtens Ark, hvilken bruges ved visse Leiligheder og betragtes med den religieuseste Høiagtelse.

En amerikansk Charge d'Affaires, Hr. Stephens, fortæller om sine Reiser i det Indre af Amerika saaledes: Vi satte os ned paa Kanten af Muren, og jeg bestræbte mig forgjeves at gjennemtrænge den Hemmelighed, der omringede os. Hvo havde bygget denne Stad? — Naar den Fremmede skuer Ruinerne i Ægypten og selv det længst forsvundne Petra, kjender han det Folks Historie, hvis Spor omringe ham. Amerika, siger Historieskriveren, blev beboet af Vilde, men Vilde opførte ikke disse Bygninger, Vilde udhuggede ikke disse Stene. Vi spurgte Indianerne, hvo der havde gjort dem, og deres dumme Svar var: Quien sabe (hvo kan vide det). Der fandtes ingen Forbindelse med Stedet, ingen af hine Erindringer, der hellige Rom, Athen og Verdens store Herskerinde paa Ægyptens Slette.

I Edingburg Evening Journal den 16. October 1848 hedder det i en Artikel om Opdagelser i Amerika: Vi ville her ligefrem lægge Mærke til, at hvo der betragter de accurate Tegninger over Central-Amerika i Stephens's Bog, vil see at de ere bedækkede med ægyptiske Hieroglypher og hamyaratikske Bogstaver, ligesom de, der nylig ere opdagede i Sydarabien, og strax opdage, at

Figurerne og Trækkene ere lige de ældste asiatiske Nationers.

I Hr. M. M. Noahs Tale over Beviis paa, at de amerikanske Indianere nedstamme fra Israel ti savnede Stammer, der blev udgiven i Ny-York i Aaret 1837, erklærer han, at nogle af de Ruiner fra Oldtiden, som der findes, maae være udførte af et andet Folk, end de Indianere, der formenes at nedstamme fra Israeliterne. Han siger nemlig: Men hvem vare Tultegvanerne og Azetequeserne, der oprettede dette Rige i Amerika? Hvo byggede Pyramiderne i Cholula og Staden Palenque? Ikke Jøderne*).

I New York Sun den 8de Juni 1848 læste man følgende: Yucatan er en stor Nations Grav, der gaadefuldt er gaaet under, og ingen Historie har efterladt sig. Enhver Skov indeslutter Levninger af store Templer med Symboler i Billedhuggerkunsten paa en forsvunden Tro, og ædle Stæder, hvis prægtige Paladser og brolagte Veie vidner i deres sørgelige Eensomhed om deres Bygmesteres colosale Aand. De ere en berømt Nations kæmpemæssige Grav, men de bære hverken Navn eller Gravskrift. Den onde Samvittighed, med hvilken Indianeren med Forfærdelse skyer dem, medens han fortæller en forvirret Beretning om en heel Nation, der ved Blod og Ild er ødelagt af hans Forfædre, en vild og canibalsk Slægt, der fandt Fornøielse i Menneskeoffere, er alt hvad selv Formodninger kunne fremføre om Maaden, hvorpaa Oldtidens Beboere i Yucatan bleve en masse udslettede af Tilværelsens Bog.

Matthea Corterdon udgav et Værk i London for 200 Aar siden, hvori det hedder: Det synes at Amerikanerne havde nogen Kundskab om Christus førend Spaniernes Ankomst*). Francis Lopes de Comora skriver, at Folket der viste Ærefrygt for Korset. Jeg læser ligeledes i Postel, at en vis Querel Covatsian iført en hvid Kjortel, bedækket med røde Kors, prædikede om Frygt for een Gud, og at der var evig Straf eller Belønning efter dette Liv. Gomora beskriver Samtalen imellem Niaragua og Gil Goncales, og lader denne Høvding gjøre Spanierne mange Spørgsmaal. Han spurgte om de Christne vare bekjendte med den store Oversvømmelse, der havde ødelagt Jorden, Menneskene og Dyrene. Om Jorden skulde forgaae og Firmamentet forsvinde; hvilken Ærefrygt man skyldte den treenige Gud; hvor Sjælene skom hen efter Døden, og hvad deres Beskjeftigelse skulde være.

Dersom vi havde Rum, kunde vi anføre mangfoldige saadanne Beretninger om Sagn og Antiqviteter, der for Størstedelen er udkomne siden Mormons Bog blev opdaget; men vi ville slutte med efterfølgende korte Fremstilling af vor Lære.

Vi holde for, at det er alle Menneskers Pligt at troe Evangeliet, at omvende sig fra deres Synder, og lade sig døbe i Vandet i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse. Og vi antage, at Alle de, der gjøre dette paa den rette Maade og under den rette Fuldmagt, ere lovligen berettigede til Synds-Forladelse, og til den Hellig-Aands Gave, i Overeensstemmelse med Skrifterne. — Tro og Omvendelse gaae forud for Daaben, som en nødvendig Betingelse, og derfor er spæde Børns Daab unyttig. Enhver angergiven Troende bør døbes i den Tro og Forventning, at faae Syndsforladelse og den Helligaands Gave, ligesom Naaman den Asyrer vaskede sig syv Gange i Jordan i den Forventning, at

*) Efter Mormons Bogs Beretning bleve de byggede af Jarediterne, der udvandrede fra Babylons Taarn.

*) Christus siger til Jøderne, Joh. Ev. 10. Cp. 16. V. Og jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord, een Hyrde.

vorde helbredet for sin Spedalskhed; eller ligesom Israeliterne blæste Basunerne rundt omkring Jerichos Mure, i den Forventning, at de skulde falde; thi den samme Gud, som gav dem Forjettelsen, der gjorde disse Ting, har ogsaa givet dem Forjettelse, som adlyde Evangeliet (see Ap. Gr. 2. Cp.).

Men nu, til dens Fuldmagt, som udretter Handlingen. Dersom en Minister fra Frankrige kommer til denne Regjering for at forrette Tjeneste som en Gesandt, maa han være befuldmægtiget dertil af sin Regjering, ellers vil alle hans Forhandlinger være ugyldige og til ingen Nytte, og Frankrige vilde aldrig opfylde noget Løfte, som han gjorde i dets Navn, hvor alvorlig og oprigtig denne Nation end maatte troe at han var sendt.

Og saaledes er det med et Christi Sendebud. Han maa være særdeles sendt eller beskikket til at handle i hans Navn, ellers vil al hans Tøben og andre Handlinger være ugyldige og til ingen Nytte, saa at det aldrig vil berettige den Paagjeldende til Syndsforladelse og den Helligaands Gave efter Forjettelsen.

De „Sidste Dages Hellige" have efter Neddyppelsen i Vandet, Haandspaalæggelse i Jesu Christi Navn for Annammelsen af den Helligaands Gave, efter det gamle Mønster. Ap. G. 8. Cp. fra 24. til 28. V. og 19. Cp. 6. V. De blive da betragtede som Hellige, eller Lemmer af Christi Kirke, i fuldt Fælledeskab og Samfund. De blive da lærte at iagttage Alt, hvad Christus og hans Apostler have forlangt eller befalet — saasom at møde ofte tilsammen, at synge, bede, formane, vidne, prophetere, tale med fremmede Tungemaal, udtyde, fortælle deres Syner, Aabenbaringer o. s. v.; og, kort sagt, at opbygge og gjøre hinanden udkomne ved frit Brug af alle Guds Gaver efter den Orden der var indført i de ældste Menigheder, 1 Cor., 12 og 14. Cap. Vi lære dem ogsaa at vandre ulasteligen efter alle Guds Anordninger, saasom at nyde Brød og Viin til Ihukommelse om hans sønderbrudte Legeme og udgydte Blod, paa den første Dag i Ugen; og ligeledes at kalde Menighedens Ældste til sig, naar Nogen af dem er syge, at de kunne bede over dem, og lægge deres Hænder paa dem i Jesu Navn, eller salve dem med Olie i Herrens Navn, at de maa vorde helbredede efter Skrifterne, Jac. 5. Cap. 14. V., Marc. 16. Cap. 18. V. Vi lære dem ogsaa at holde sig fra al Umoralskhed, saasom Uretfærdighed, Stolthed, Forfængelighed, Troløshed, ond Tale, Falskhed, Had, Misundelse, Gjerrighed, Drukkenskab, Horerie, Skjørlevnet, Løsagtighed o. s. v.; og at udøve alle Dyder — saasom Kjærlighed til Gud og Velvillie imod Menneskene, broderlig Kjerlighed, Medlidenhed, Ædrulighed, Flittighed o. s. v. Lad den der har to Kjortler give den, der ingen har, og den, der har Føde, gjøre ligesaa; men den, det ikke vil arbeide, skal heller ikke have Føde. Kort sagt, vi lære dem at gjøre alt hvad Godt der staaer i deres Magt — at besøge Enker og Faderløse i deres Trængsel, og at bevare sig selv ubesmittede af Verden.

Hvad Spaadommens Opfyldelse angaaer, da troe vi paa Israels store Tilbagevandring og Jerusalems Gjenopbyggelse i Palæstina, og at naar den Tid kommer, vil Frelseren komme i Himmelens Skyer, og alle de Hellige med ham; at de Døde i Christo ville opstaae og møde ham; og at han vil ødelægge de Ugudelige ved sin Tilkommelses Glands, og bringe hele Jorden under sit eget Herredømme, og give den til de Hellige til Eiendom, hvorpaa en almindelig Fred vil herske over Jorden i et tusinde Aar. Derefter kommer de Ugudeliges Opstandelse og den sidste Dom.

Hvad Tidernes Tegn angaaer, troe vi, at Israels Forsamling og Messiæ andet Komme, med alle de store Ting, som dermed ere forbundne, ere nær forhaanden. At det er Tid for de Hellige at samle sig tilsammen, og berede sig dertil.

Vi have ubetinget Tillid til Mormons Bog; dog ikke som en ny Bibel, der skulde udelukke den gamle, hvilket Nogle falskelig have angivet. Vi betragte Mormons Bog som en historisk og religieus Optegnelse, skreven i Oldtiden af en Green af Israels Huus, der befolkede Amerika, og fra hvem Indianerne nedstamme. Mormons Bog bestyrker og stadfæster Skrifternes Sandheder, ved at vise, at de samme Grundsætninger bleve aabenbarede og anvendte i et Land og iblandt et Folk, der var langt borte fra de Steder, hvor den jødiske Bibel blev skreven.

Sæt at en Reisende fandt i China, Ostindien, Amerika eller Australien, en historisk Optegnelse, der var nedarvet gjennem Aartusinder, eller henlagt i deres hellige Archiver eller imellem deres Grav-Ruiner eller deres Mindesmærker fra Oltiden, og den evige Sandheds Grundsætninger, fandtes aabenbaret for den Nation i denne Optegnelse, og stemmende overeens med de Aabenbaringer og Grundsætninger, som indeholdes i de jødiske Optegnelser; eller for Exempel: naar de ti Israels Stammer bleve opdagede, medens de berede sig til Tilbagetoget til Palæstina, og der skulde findes en Optegnelse iblandt dem, som indeholdt deres Historie, fra den Tid, de bleve bortførte fangne af Salmanasser, Kongen af Assyrien, og denne Optegnelse skulde indeholde Prophetier og Lærdomme, der vare aabenbarede iblandt dem siden deres Fangenskab; vilde det da være utroligt eller skadeligt i sin Natur eller Noget, der var imod de Sandheder, der ere skrevne i de jødiske Optegnelser? Visselig ikke; tvertimod vilde det blive modtaget af enhver Sandhedsven, som en høist interessant og vigtig Opdagelse. Dens Lys vilde blive hilset som en ny Periode i den nyere Tids store Begivenheders Historie.

Lignende forholder det sig med Mormons Bog. Den fremstiller det gamle Amerikas Tildragelser. Den udgyder en Lysstrøm over Verden, over forhen skjulte Gjenstande — over en Nations Historie, hvis Levninger for længe siden ere nedsjunkne til Intetsigenhed i Midnattens Mørke, og hvis tidligere Storhed var tabt i Forglemmelse, eller alene kjendt af Levninger af Stæder, Palladser, Templer, Vandledninger, Monumenter, Taarne, Fæstningsværker, uforstaaelige Indskrifter, Gravsteder og Been. Mange Tidsalderes Slummer er nu afbrudt. Det Forbigangnes mørke Forhæng er blevet oprullet. Vankundighedens Slør er bleven bortdraget med Hensyn til den Verden, som kaldes den nye. Amerikas gamle Tildragelser staae nu afslørede i Historiens klare Lys, saalangt tilbage idetmindste, som Landets første Befolkning efter Syndfloden. Denne Opdagelse vil endnu blive modtaget iblandt alle Nationer som en af de allerhelligste Tildragelser i de senere Tider, og som et af de fornemste Midler til at opfylde Jorden med Kundskab. Men, hvorfor møder den da saa megen Modstand og Ringeagt i nærværende Tid? hvorfor sukke Fanger i Lænker og hvorfor bløde Martyrer, fordi de forkynde den for Verden? Svar — Af samme Grund som Messias blev korsfæstet, Stefanus steent, Jacobus ihjelslagen, Paulus halshugget, Petrus korsfæstet, Johannes forviist, Rogers brændt, Columbus tilsidesat, spottet og misundt, Newton anseet for vanvittig, Fulton udleet. Med eet Ord: fordi de ikke vide, hvad det er.

Dersom Folket ønsker nærmere Oplysning, saa er vore Brødre nu i forskjellige Dele af Landet og ville gjerne prædike Evangeliet i sin gamle Fylde, hvorsomhelst der bliver aabnet dem Døre, og Leilighed gives. Alle Indbydelser til at prædike ville med Glæde blive modtagne af dem, og besørgede saavidt muligt.

Mormons Bog og dette og andre Skrifter, indeholdende vore Lærdomme, faaes i store Strandstræde Nr. 78, Stuen tilhøire, og i de Sidste Dages Helliges Forsamlinger.

Erastus Snow.

Udgivet af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.

IPB